

RAZELE AUROREI

ZIS'A IISUS: „EU SUNT LUMINA LUMII“.

Oază.

B3 572

(Textul pe cealaltă față.)

Oază.

În diferitele părți ale pământului nostru putem afla pustii foarte mari, adevărat teritoare pustii, pe cari afară de piatră și dâmburi de năsip nu se poate vedea alta cu milele de departe.

Așa pustiu este cel mai mare Zahara africană, care e mai mare de 6—7 ori ca tot teritorul Ungariei. Mai departe sunt pustiiurile cele uriașe aziatice Gobi și arabice.

Prin aceste pustiiuri călătorese caravanele cu zilele, fără ca să vadă numai vr'un arbore sau oarecareva plantă verde. Preste dâmbi de năsip trebuie să se suie și coboară și ca și când nu ar voi să le ajungă capătul. De regulă mai mulți călători, așa-numitele caravane merg preste aceste pustiiuri, spre scopul lor pus de comerț ori alte scopuri. De regulă pe camile călătorese oamenii, că acest animal nu numai e stăruitor la cale, ci și în purtarea setei. În căldură nădușitoare trebuie să meargă ziua înainte luptându-se, iar noaptea să doarmă sub cerul liber.

Foarte mulți călători au pierit în acest pustiu; aici să și arată urmele oaselor omenesti și de animale de sub năsip. Cea mai înfricoșată e însă setea, care apare după trecerea apei în aceasta căldură înfricoșată. Călătorii au obiceiul a se provide cu apă, dară aceea să dovedește de multe ori ca puțină și apoi urmează așa chin, despre care oamenii cei ce locuiesc lângă ape nu au idee.

Pe așa pustiu lung și lat ar fi de tot cu neputință călătoria, dacă nu ar exista aici colea oaze. Oazele sunt teritoare mai mici ori mai mari de câmpii roditoare, cu arbori și apă. Inse acestea sunt uneori în depărtări uriașe una de alta.

Așadară sunt oazele locuri de scăpare și stațiuni de odihnire pentru călători, cari după mare osteneală, nădușiți de căldură și lănceziți de sete ajung acolo. Oh ce fericire și bucurie a se odihni dintr'odată sub umbra

arborilor puternici și a se recrea de apa cea răcoare a isvorului în aceea grădină plăcută.

Dacă nu ar ști călătorii, că există așa oaze, nu ar îndrăzni a pleca la cale în pustiu cel înfricoșat. Dară aceea știință dă putere luptărei lor, că după căldura arzătoare ajung la umbră, setea cea mare o sting cu apa cea răcoritoare a isvorului și osteneala cea mare o schimbă în odihnă.

Numai că nu fiecare călător a pustiiului ajunge la o astfel de oază. Au fost foarte mulți, cari s'au rătăcit în năsip, au lăsat direcțiunea potrivită, au pierdut de dinaintea ochilor calea și au umbiat neorientați rătăcindu-se în pustiu. Pre aceștia i-a așteptat săcarea puterilor și moartea. S'au rătăcit și pierdut fără scăpare. Oazele lor le acopere năsipul pustiiului.

* * *

Și viața aceasta pământească își are pustiiile ei, preste cari noi, ca călători și peregrini trebuie să trecem. Căldura e nădușitoare; adevărat în multă osteneală, luptă trebuie să trăim, câte odată, desperarea, bănatul și pofta chinuitoare face inima noastră lăncezindă, care dorește după odihnă și răcoare. Mulți să pierd în pustiu vieții, pentru că nu cunosc calea.

Și în viața creștinilor credincioși există așa pustiiuri, încă câte odată foarte întinse, dară lor le dă putere aceea știință, că în calea lor cu toată siguranța găsesesc, ba câte odată dese oaze, unde se odihnesc și recrează.

Credinciosul trebuie să-și câștige de multe ori cu osteneală pâinea zilnică și pe lângă aceea este espus disprețului, lăpădării sau tractării de multe ori cu nedreptate. Toate acestea nu totdeauna sunt trainice, că îndelungărăbdarea lui se cerează învingere asupra vrăjmașilor săi și aceia să întorc mai târziu cu respect către el, dară e foarte chinuitoare pentru un credincios viața cea neregulată ce curge în jurul său. Vorbirile cele urite, sudălmile, injurările, pismele și glumele cele necurate. Inse acest pus-

tiu, după viața de toate zilele află în ziua Domnului oaza, în cercul fraților săi, în adunarea ce sună de fericire. Sau doară un tată familiar credincios și pios după un ostenele sale de peste zi află odihnă în cercul familiei sale iubită, în societatea copiilor săi credincioși, supuși și a soției sale. Aceasta încă e câte o oază.

Sunt înse și așa unii, cari să rătăcesc în pustii vieții și neaflând oazele, aleargă după fantomă (fata morgana), care îi ademenește pre ei în pericol. Așa fantome sunt locurile cele false de recreare ale lumii: locurile desfătărilor, ospătăriile și salele de dans, cămărilor sgârceniei și cursurile de întrecere după bogăție.

Nu cunosc calea ce duce la oaze și aleargă după fantome.

Numai una cale este la pace, odihnă,

fericire și mântuire. Aceasta cale este Iisus Christos.

El însuși strigă cu iubire și invitație către oameni:

„Veniți la mine toți, căți sunteți osteniți și însărcinați și eu vă voi da răpaus“. (Evang. Mateiu 11, 28).

Prin credința adevărată, vie în Domnul Iisus tot omul află un sigur conducător prin pustii existenței pământești. Iisus e calea, el însuși e și conducătorul, prin el ajungem dela oază la oază, și arșița acestei lume nu ne poate strica.

Dară oare ce-i aceea oază în existența pământească către acel loc măreț și înviator, unde ne va duce pre noi odată calea noastră. Unde încețază osteneala și să sfârșește călătoria.

Încă astăzi.

Un fecior de croitor, când a gătat anii călătoriei sale, s'a așezat într'un loc departe de casă ca măiestru. Dară între noii săi concetățeni, înaintea cărora era el de tot strein, nu-și găsi clientele stabile. Lucrul să găta și celea ce mai avea pentru adăugirea la pâinea cea de toate zilele, încă să găta. Femeea sa din cauza multei mizerie și bănat ajunse la pat; fetița sa, ascunzând mâinile ei roșii sub zădie, ședea pe pragul ușei și plângea de flămândă; el însăși era atât de descurajat, că nu era în stare a sta pe picioare. proptindu-se pe scândura ferestrei, apăsă fruntea sa fierbinte către sticlă. Dară afară era întuneric, mai întuneric ca în odaie, unde ardea o luminare și ploaia mare și furtuna urlau afară. Cine ar veni într'ajutor în așa vreme înfricoșată? Dară bietul om nu putea schimba nimic. De câte ori își puse mâinile laolaltă spre rugăciune strigă el din inimă: „Doame, ajută, îndură-te de noi!“ și către acestea încă trebuia să mai adauge: „Dară încă astăzi, încă astăzi!“ Precând și a treia oară să rugă el astfel, oarecineva împletindu-se pe trepte, căutând ușa, bătut.

Dela coliba mizeriei nu departe era o ospătărie, unde cu un pătrar de oră mai înainte veni un oaspe strein, acela chiamă la sine pre chelar, ca să-i aducă îndată un croitor. Inse omului servitor, care avea capul subțire, dară pantofii săi aveau și mai subțire talpă, nu-i era pe plac a merge în așa vreme urită la oarecareva croitor de întiul rang în oraș, pentru aceea își alese pre cel de mai aproape, pre bietul nostru croitor. Dară îndată ce văzu oaspele cel strein pre omul cel sărac flămânzind, tremurând, nu îndrăzni a i încrede hainele sale, ci numai cu un dar de milostenie voia să-l ajute; dară acesta vorbi de o parte despre isteția, de altă parte despre mizeria sa cea mare, așa, că în sfârșit totuși îl lăsă să-i iee măsură și îi dădu și pănura de haină.

Deci, acuma uită omul nostru foamea, mizeria, s'a apucat cu sârguință de lucru, așa că pe a două zi dimineața stătea gata haina cea elegantă, pre care streinul văzând o într'atăta s'a minunat și bucurat, că pentru lucrul cel bine reușit i-a dat două prețuri. Încă și seara în societate să mirau domnii de haina cea modernă. Streinul a numit măiestrul, care a făcut haina; iar a doua zi domnii au cercetat pre croitorul recomandat și acum căpătă el așa mulți clienți însemnați, că își putea lua și doi ajutători, dară de multe ori avea lipsă și de trei, patru.

În ori ce lipsă sau strîmtoare v'ați afla, nu desperați, ci înălțați rugăciune fierbinte, din inimă, către Părintele ceresc, care nu disprețuiește rugăciunea celui ce strigă după ajutor.

„În strîmtoare strigat-ai și te-am mântuit“. Psalm 81, 7.

Nu arată.

Ciasul unui turn la o biserică frumoasă de sat nu avea arătătoare: am întrebat, că doară e stricat ciasul? Dară am auzit, că umblă bine și bate regulat ciasurile, numai arătătoarele îi lipsese de o vreme.

Așa suntem — gândii în mine — și cu mai mulți dintre creștini, cari au creștința, cari își implinesc regulat lucrul lor, dară cu toate acestea nu mărturisesc despre creștința lor, nu dau expresiune convingerei lor nici cu cuvântul, nici cu fapta.

DIN SF. SCRIPTURĂ.

Dumnezeu să bucură când nelegiuitul să întoarce.

Ezekiel 18, 21—23.

Dară de se va întoarce cel nelegiuit dela toate păcatele ce a făcut, și va păzi toate așezămintelele mele, și va face dreptate, atunci va trăi, nu va muri. Toate fărădelegile, câte a făcut, nu i se vor aminti; el va trăi în dreptatea ce a făcut: Au doară placu-mă în moârtea celui nelegiuit? Și nu în întoarcerea lui dela căile sale, ca să trăiască.

Abonați foaia „RAZELE AUROREI“!

Redactor responsabil:
VASILIU BERBECAR.

Tot omul e chemat și binevenit la adunare!

ABONAMENTUL SĂ SE TRIMITĂ LA WELKER JÓZSEF, BUDAPEST, VII., HÁRSFA-UTCA 33. SZ.

Prețul la „Razele Aurorei“.

Pe anul întreg: dela 1—2 exemplare 1.20 fl. de exemplar. Dela 3—10 exemplare — 80 fl. de exemplar.
11—50 — 60 — 50—100 — 50

În streinătate se socotește diferența spelelor trimeterii.